Namnet **steinlauk** är klarligen kvinnonamnet *Stēnlōgh*. Den avlidnes namn läses av Nordenskjöld och W. 94 **sui**, såsom det ock tedde sig för mig 1888. Denna läsning måste dock bero på stenens starka nötning och **alui** L. 1656 vara det ursprungliga, motsvarande fsv. *Alver*, isl. *Qlver*.

Översättning: Stenlög lät lägga denna sten över Alver, sin son. Gud hjälpe hans själ och Guds moder!

Då runstenen har upphöjda ornament, som erinra om dem på Ög. 55 Väversunda, vilken utan tvivel varit sidohäll i en kista, så har denna runsten sannolikt varit lagd som lock på en sådan kista. Se O. Janse, *Medeltidsminnen från Östergötland*, fig. 1.

214. Egeby knekttorp, Västerlösa sn, Vifolka hd.

Pl. LXXVI. Fig. 2.

Litteratur: B. 901; L. 1148; W. 95; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 107; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 87; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1880, s. 4, teckning; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 22, teckning.

Peringskiöld säger runstenens plats vara »Westerlösa äng», L. 1148 »Linds ägor», P. A. Säve säger den vara »flyttad från Linds ägor till Egeby och Liljas grenadiertorp», vilken flyttning svårligen varit lång. Linds ägor vidtaga 170 steg österut.

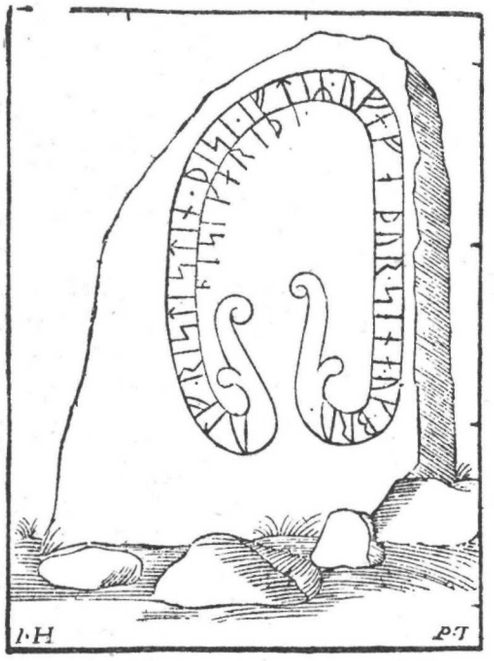

B. 901.

Runstenen låg vid min ankomst 1888 på högra långsidan, nedsjunken i kanten till landsvägsdiket, lutande framåt, men restes sedan på bekostnad av kgl. Vitterhets-, hist.- och antikvitetsakademien. Stenen står nu på knekttorpets tomt på norra sidan av vägen inuti en häck på kanten av landsvägsdiket.

Ämnet är rödaktig granit. Stenens höjd längs mitten är 1,43 m. Bredden är på mitten 94 cm. Slingans bredd 8—10 cm; de innanför slingan ristade runorna äro 10—11 cm höga. Stenens topp är avslagen, enligt P. A. Säve med avsikt för att få stenpligg till foten under byggningen, där han ligger; en del av runslingan har därvid bortslagits.

Inskriften är särdeles grunt huggen. Något kors uti inskriftens början, som Nordenskjöld läser, finnes icke. Första namnet är **ulf**, utan nominativändelse. Uti **risti** synes av **r** egentligen blott staven; **sti** är rätt tydligt men runorna i ordets början mycket tvivelaktiga. Efter **stin**· är slingan bortslagen till och med **iftiʀ**, i vars ᛦ ʀ nedersta delen är i behåll men punkten därefter borta. I **ufak** saknas toppen av **u**. Efter **ufak** finnes en punkt och omedelbart därpå en 3 cm lång fördjupning, lik bistaven till ᛏ, ehuru

kortare än denna brukar vara; fördjupningen ser ut, som om den vore huggen, men är väl naturlig eller felristning. Med denna bör emellertid kanske det stora avståndet mellan **ufak** och **faþur** sättas i förbindelse. Den del av stenen som antagligen innehållit ordet **faþur** är nästan oläslig; **f** knappt skönjbart, **aþ** alls icke synliga, **u** knappt skönjbart, **r** tämligen väl. De följande **sin · auk · bru ·** äro blott delvis otydliga.

Inskriftens slut står under vänstra långsidans slinga, börjande under punkt 2 med **þisi ·**, vars **þ** är något otydligt, och därefter enligt B. 901 **kariþi ·**, vari något är avslaget upptill på alla runorna, på **k** halva bistaven, på **a** nästan hela övre staven och högra bistaven, av **r** finnas blott två parallella streck nedtill kvar.

Med de felande eller mycket skadade runorna tillsatta inom [ ] efter B. 901 har stenen alltså haft följande inskrift:

Slingan: **ulf · risti · stin · [þisi · iftiʀ ·] ufak · f[aþu]r · sin · auk · bru ·** Innanför slingan: **þisi · k[ari]þi**

Namnformen **ufak** *Ofāg* förhåller sig till fsv. *Ofēgher* såsom isl. *Óláfr* till *Óleifr*. Uti **kariþi** *gærði* är det första **i** att fatta som en hjälpvokal.

Översättning: Ulf reste denna sten efter Ofag, sin fader, och gjorde denna bro.

Den uti inskriften omtalade bron har troligen lett över den bäck, som 170 steg öster om stenen korsar vägen och utgör gränsen mellan Lind och Egeby ägor. Förmodligen har stenen fordom stått vid östra ändan av denna bro.

215. Lägernäs, V. Ryds sn, Ydre hd.

Pl. LXXV. Fig. 3.

Litteratur: B. 1043; L. f. B. 1043; L. 1206; W. 211; *Ransakn.* 1667—1684.

I *Ransakn.* 1667—1684 står under Askeryd, Smål., »att en runesten varit liggiande vid Lägernässe by ... Bemälde sten hafver salig herr general majoren Mörner för någon tid sedan låtit afhämpta och föran fram till landsvägen vid Ohlstorps herregård och säthian för en mijlasteen».

Runstenen är förlorad. Enligt måtten i B. 1043 var den 1,95 m hög, 64 cm bred vid foten, 88 cm i toppen längs slingans övre linie. Formen tyder på att ämnet varit grånsten.

Inskriften är enligt B. 1043:

: ramri : raisþi : stan : þansi : aftʀ : asur : sun : sin

Ristningen **ramri** motsvarar intet känt namn och torde bero på felläsning, då man icke väntar **m** framför **r**, men en rättelse är vansklig. Månne **Rambi*, kortnamn till *Ragnbiorn*, *Rambiorn*? För övrigt är inskriften lätt att förstå.

Översättning: Rambi (?) reste denna sten efter Assur, sin son.